

ПИСАНИЯТА – ПО-ЦЕННИ ОТ ЗЛАТО И ПО-СЛАДКИ ОТ МЕД

Сестра Сюзън У. Танър
Общ президент на Младите жени

Среща край огнището на ОСЦ за младежи • 11 септември 2005 • Университет “Бригъм Йънг”

Благодаря на чудесния хор. Музиката бе хубава и прикани Духа. Високо оценявам също и откриващата молитва. В частност, забелязах, че тя иска всеки от нас тази вечер да почувства Духа и да бъдем вдъхновени по начините, от които ние особено се нуждаем. Със сигурност това е моята молитва. Толкова съм благодарна за възможността да бъда с вас тази вечер. Но ако нещата трябваше да бъдат съвсем според моето желание, бих искала това да е истинска старомодна вечер край огнището, където да можем да ви отведем в семейната гостна и да водим задушевен разговор – както бих направила, ако сте мои деца, които са на ваша възраст. Бих могла да започна, като ви разкажа за моята дъщеря, която е на мисия. Нали така правят повечето майки на мисионери? Споделих с нея в едно неотдавнашно писмо, че тази вечер ще говоря за любовта си към Писанията. Ето как ми отговори тя:

“Развълнувана съм, че майка ще говори за изучаване на Писанията! Чувствам, че един от начините, по които най-много съм се променила, е как изучавам Писанията. Сега *обичам* да изучавам Писанията. Толкова се вълнувам всеки път, когато имам възможност да уча. Трудно мога да го обясня, то е като Алма 32:28, където словото започва да става приятно. Обичам го! Мисля че преди харесвах Писанията, а сега ги *обичам*! Колежката ми казва, че винаги докато учим някогo знае кога ще цитирам някой стих, защото очите ми светват и после започвам да разлиствам страниците. Просто обичам да отговарям на въпросите на хората чрез Писанията”.

Надявам се дъщеря ми да има възможност да чуе това послание в Австралия и да бъде още по-мотивирана в изучаването на Писанията, ако това е възможно. По същия начин се надявам, че словото ще стане приятно и за вас, така както е приятно за мен, защото наистина Писанията “желателни са повече... от злато... и по-сладки от мед” (Псалми 19:10).

Сладостта на Светите писания

Спомняте ли си Тевя, бедният млекар с пет дъщери в мюзикъла *Цигулар на покрива*, който мечтае да стане богат? За какво бихте мечтали, ако бяхте богати? Вероятно за някои от същите неща, за които и той. Той би искал да бъде известен, да има голям дом, да не е необходимо да работи и така нататък. Но не тези са най-съкровенията му желания. Неговото най-съкровено желание, при положение, че забогатее изведнъж, би ни се сторило странно. Помнете ли, той пее:

*Ако бях богат, щях да имам време за да мога
Да застана и да се помоля в синагога.
И може би на Източната стена ще отида,
И с вещите мъже Свещените книги ще обсъждам
По седем часа всеки ден.*

Това би било най-сладкото нещо.

(Стихове от Шелдън Харник, “If I Were a Rich Man,” *Цигулар на покрива*, 1965 г.)

Ако вие бяхте богати, бихте ли прекарвали свободното си време в изучаване на “Свещените книги”, или Писанията, по няколко часа на ден? Ако бяхте богати, би ли била най-голямата радост, която си представяте, тази да имате повече време за задълбочено изучаване на Писанията?

Да се изучават Свещените книги се счита от ортодоксалните евреи за най-сладка благословия и голяма привилегия. Всъщност по някои юдейски традиции, когато детето започвало да изучава Тората, на ученика се давал мед, за да може той да свързва изучаването на Светите книги със сладостта. Това се правело, за да подсили казаното в Псалми: “Колко са сладки на вкуса ми Твоите думи! Да! по-сладки от мед в устата ми!” (Псалми 119:103).

По подобен начин Псалм 19 сравнява Писанията със злато и мед. Псалмистът красиво се радва в словото Господне по следния начин:

“Законът Господен е свършен, възвръща душата; Изявлението Господно е вярно, дава мъдрост на простия;

Повеленията Господни са прави, веселят сърцето;
Заповедта на Господа е светла, просвещава очите;

Страхът от Господа е чист, пребъдва до века;
Съдбите Господни са истинни и, без изключение,
справедливи.

Желателни са повече от злато, повече от изобилие
чисто злато, И по-сладки от мед и от капките на
медена пита.

Слугата Ти още се и предупреждава чрез тях; в опаз-
ването им има голяма награда” (Псалми 19:7–11).

Всички тези термини в стиховете – закон, изявление,
повеления, заповеди, страх (или *почтител-
ност*) и *съдби*, – са синоними за словото Господне,
или Писанията. Те “желателни са повече от злато,
повече от изобилие чисто злато: и по-сладки от
мед и от капките на медена пита.”

Понякога си мисля, че би трябвало да се чувства-
ме повече като Тебя и моята дъщеря мисионерка.
Приятни ли са за нас Писанията – ценни като злато
и по-сладки от мед? Угощаваме ли се с тях, на-
слаждаваме ли им се, и потъваме ли в размисъл
за тях, както учи Нефи? (Вж. 2 Нефи 4:15–16.)

Оприличаваме ли ги за нас, както ни съветва
Яков? (Вж. 2 Нефи 6:5) Търсим ли в тях думите на
Господ, предназначени лично за нас – водещи до
обръщане във вярата, мъдрост, просветление,
откровение, утеха и радост? Признаваме ли ги
за една от най-сладките, най-възвишени благо-
словии, които имаме?

Глад за Писанията

Може би ако бяхме по-гладни за Писанията, те биха
били дори по-сладки и по-ценни за нас. Преди ня-
колко месеца пътувах до Африка, където светиите
често бяха гладни за храна, но по интересен
начин дори по-гладни да се угощават със словото
Господно. Във всяка една от четирите страни, които
посетих, почувствах силния дух и голямата вяра на
хората. Те имаха много малко в материално отноше-
ние, но бяха духовно богати. Имаха благата вест на
Евангелието – ясните и ценни истини от Писанията.
Техните износени от употреба Писания ги придру-
жаваха на всяко събрание. Учиха от тях, четяха ги,
знаеха ги и ги обичаха.

Всъщност, на едно събрание за причастие един
млад говорител се качи на подиума сам със своите
Писания. Той прояви доста от маниерността, която

имат младите говорители, когато клатят глави и
влачат крака, но посланието му бе силно. Той го-
вори за жертвата, като започна със стихове от
Стария Завет за кръвното жертвоприношение.
После отиде с лекота на 3 Нефи в Книгата на
Мормон и каза, че старите неща са отминали с ид-
ването на Спасителя, Който сега изисква жертвата
на съкрушено сърце и разкаян дух. Не ползваше
бележки, а само своето знание на учението. Беше
пример за това как всеки един от нас следва да
преподава от Писанията.

Пак си спомних Псалм 19, свързвайки го с онези
светии. Законът на Господ е бил начина, по кой-
то те са получили своето обръщане във вярата.
Свидетелството за Господ е направило тези
обикновени, интелигентни хора мъдри. Имаше
светлина в очите им и радост в сърцата им, защо-
то те имаха закона, свидетелството, повеленията
и заповедите на Господ. На едно място, което
посетих, хората трябваше да вървят пеш в про-
дължение на четири часа, за да дойдат на събра-
ние. Нямаха превоз, понякога нямаха обувки,
и имаха твърде малко храна. Те са земеделци, ко-
ито се препитават с храната, която сами отглеж-
дат, и вече няколко години са жертва на тежка
суша. Но въпреки това се угощаваха със словата
Господни. Те бяха “желателни... повече от злато...
и по-сладки от мед.”

В друга африканска страна намерих още хора, кои-
то гладуваха да бъдат научени на словото Господно.
В деня, в който пристигнахме, там имаше срыв на
транспорта поради липса на гориво. Президентът
на кол беше сигурен, че седемстотинте члена, пла-
нирали да посетят нашата среща край огнището, не
биха намерили начин да дойдат. Ние го уверихме,
че ще учим тези, които могат да дойдат, колкото и
малко да са те. Когато влязохме в приготвената зала
20 минути преди началото на срещата и видяхме
събрани над 300 благоговейни светии, които тихо
слушаха химни, пуснати на запис, бях завладяна
от Духа. По време на събранието по някакъв на-
чин, чрез някакво чудо дойдоха още 300 човека.
Те бяха гладни за словата Господни. Всички носеха
своите Писания и с желание четяха заедно с нас,
докато ги учехме от стандартните произведения.
Благодарение на примера им видях от нов ъгъл
нуждата самата аз да се усъвършенствам. Вероятно
много от нас отдават прекомерно сърцата си на
светски богатства. Питам се дали не сме станали

нехайни или самодоволни в изучаването на словото и в прилагането на учението.

Старозаветният пророк Амос говори за глад за слушане на Словото, или с други думи, за духовен глад. “Ето, идат дни, казва Господ Йеова, когато ще изпратя глад на земята — не глад за хляб, нито жажда за вода, но за слушане думите Господни” (Амос 8: 11). В Африка срещнах светии, които бяха гладни не само за хляб и вода, но и да чуят думите Господни. Защото те познават духовния глад, те са се научили, както учи Нефи, как да “(се угощават) със словата на Христа; защото ето, словата на Христа ще ви кажат всичко това, което трябва да правите” (2 Нефи 32:3).

Представете си духовния глад, които бихме почувствали, ако няхахме Писания, с които да се угощаваме. През вековете много хора са живеели без писан закон. Спомнете си за семейството на Лехий, когато те за първи път бягат в пустошта, или за муликитите, които “не бяха донесли със себе си никакви летописи” (Омний 1:17), или времената от Стария завет, когато хората не притежавали книгата на закона или са я забравяли, например когато Езра и Неемия трябвало отново да образуват юдеите на книгата на закона, когато те се завърнали от плен във Вавилон (вж. Неемия 8:1–13).

Научете се да обичате Писанията, докато сте млади

Мой любим пример от Стария завет е Иосия, момчето-цар, който се възкачил на трона на осемгодишна възраст. Неговата история илюстрира влиянието на един млад човек, който намира Писанията по-ценни от злато и по-сладки от мед. Всички царе преди и след Иосия били неправедни. Те или нямали закона, или избирали да не го четат и прилагат. Но по време на царуването на Иосия висшият свещеник Хелкия намерил изгубената книга на закона в Господния дом (Вж. 4 Царете 22:8). Тя била прочетена на Иосия. Сърцето на Иосия омекнало и той се смирил и плакал пред Господа (Вж. 4 Царете 22:19). После той събрал целия свой народ в храма и му прочел словата и те заедно встъпили в завет да спазват Божиите заповеди:

“И прочете на всеослушание пред тях всичките думи от книгата на завета, която се намери в Господния дом.

И царят (с неговия народ) застана до стълба, та направи завет пред Господа да следва Господа, да пази заповедите Му и заявленията Му, и повеленията Му с цялото си сърце и с цялата си душа, та да изпълняват думите на тоя завет, които са написани в тая книга. И всичките люде потвърдиха завета” (4 Царете 23:2–3).

Какъв вдъхновяващ разказ е това. Често се питам защо Иосия притежавал толкова смел дух, с който откликнал на ученията в книгата на закона. Защо неговата реакция е била различна от тази на царете преди и след него? Дали в младата ви възраст има старание да цените Писанията, като ги четете, вслушвате се в тях, сключите завет да спазвате заповедите в тях и после да живеете според този завет?

Може би Писанията са докоснали една безсмъртна струна в Иосия или са събудили спомен за някое доземно учение. На един симпозиум на ОСЦ през 1991 г. в УБИ старейшина Нийл А. Максвел казва: “Може би особените, подбуждащи чувства сили на Писанията са свързани с откъси памет от доземния ни живот, или поне предизвикват наши склонности, които толкова дълго са били подхранвани там” (“Teaching by the Spirit—“The Language of Inspiration” в *Old Testament Symposium Speeches, 1991* [1991], 1).

Може би затова толкова често виждаме в Писанията призива: “помнете, помнете” (Мосия 2:41, Алма 37:13, и Еламан 5:9, 12; 14:30). Ние не само си спомняме чудеса и милости в този живот, но и скъпи учения от доземния ни живот. Старейшина Максвел учи, че можем да научим много от четене и размисъл върху Писанията, като така събудим мимолетни впечатления от уроци, които преди това сме научили от Небесния Отец.

По време на едно посещение на президент на мисия и семейството му в Русия старейшина Максвел започнал разговор с петте млади дъщери в семейството. Първото нещо, което ги попитал, било върху кой стих размишлявали в онзи ден. Въпросът изненадал момичетата. Но все пак помислете за това. Старейшина Максвел просто приел, че за тях Писанията били ценни колкото злато и по-сладки от мед, тъй както били за него самия. Ако правим така, както той предлага и винаги имаме по някой стих, върху който размишляваме, изучаването на Писанията ще се провежда,

когато ходим от единия до другия учебен час, шофираме по задачи или почистваме домовете си. То ще започне рано в живота ни и ще бъде продължително и постоянно. Ние непрекъснато ще се угощаваме, като засищаме личния духовен глад. Божиите слова ще са “написан(и)... не на плочи от камък, но на плочи от плът – на сърц(ата ни)” (2 Коринтяните 3:3).

Дори малките внуци на старейшина Максвел знаят колко е наблягал той на Писанията. Много от вас сигурно ще си спомнят, че в последното си послание на Общата конференция той разказа как един път посетил внуците си късно вечерта. Неговият внук Роби вече си бил легнал. Когато старейшина Максвел пристигнал, неговата майка казала “Роби, дядо Нийл е тук!” Той чул уморен тънък глас да идва от стаята, казвайки: “Да донесат ли писанията си?” (в доклад на конференцията, апр. 2004 г., стр. 48; или *Лиахона*, май 2004 г., стр. 46). Подобно на Иосия, момчето-цар, и малкия внук Роби ние трябва да се научим рано в живота си да обичаме Писанията, да се угощаваме с тях и да се учим от тях.

Нашите собствени малки деца в този етап на живота си също се учат да обичат Писанията. Ние така се радваме на това как те откликват. Например тригодишният Джошуа, които обича героите във всички разкази, имаше навика да извиква в кулминацията на всеки разказ от Писанията: “И сега, кой спасява положението? Исус спасява положението!” Джошуа научаваше важен урок: че Исус наистина е наш Спасител. Дори Неговото име значи “спасявам”. Сега във вечерните си молитви той се моли за героите, с които се среща всеки ден. Веднъж се молеше Петър да не потъне отново, прасетата да не се удавят, когато се хвърлят в океана. Друг път – Ламан и Лемуил да бъдат добри с Нефи. И дори го чухме да се моли за таткото на Исус, Който е Небесния Отец. Наскоро Джошуа получи свой истински екземпляр на Книгата на Мормон от неговия ръководител на Неделното училище за деца. Той вече не иска майка му да чете от адаптацията на Книгата на Мормон. Казал й, че повече му харесват истинските слова.

Друг внук, Танер, който е на шест години, вземаше уроци по плуване това лято. В началото доста го беше страх от водата. В деня, в който те най-накрая трябвало сами да скочат в дълбокия край на

басейна, семейството му явно не било чело от Писанията сутринта, както правело обикновено. Въпреки че бил нервен, Танер скочил в дълбоката вода. Но като излязъл, дал на майка си да разбере колко бил разстроен. Той казал, “Ако си бяхме чели Писанията тази сутрин, нямаше да ме е толкова страх да скоча.” Дъщеря ни се почувствала смъртена, но също и доволна, че малкият й син толкова цени Духа и силата, която му дават Писанията в живота. Четенето на Писанията може да ни даде сила да скочим в дълбоки води, в които и ние понякога се налага да плуваме (вж. У. и З. 127:2).

Учението може да промени живота ни

Апостол Павел похвалява Тимотея, че се е научил рано в живота си да познава и обича Писанията и по този начин описва големите благословии, които получаваме благодарение на тях в живота ни:

“и че от детинство знаеш священите писания, които могат да те направят мъдър за спасение чрез вяра в Христа Исуса.

Всичкото писание е боговдъхновено и полезно за поука, за изобличение, за поправление, за наставление в правдата;

за да бъде Божият човек усъвършенствуван, съвършено приготвен за всяко добро дело” (2 Тимотея 3:15–17).

Какви прекрасни благословии идват от изучаване на Светите писания. Те могат да ни направят “мъдри за спасение”. Могат да увеличат нашата вяра в Исус Христос и Неговия план. Те могат да ни поучат за нашите слабости и нуждата ни от покаяние. Могат да ни учат на учението.

Президент Бойд К. Пакър казва многократно: “Когато вярното учение бъде разбрано, то променя отношението и поведението. Изучаването на евангелските учения ще подобри поведението по-бързо от изучаването на поведението” (в доклад на конференцията, апр. 2004 г., стр. 80; или *Лиахона*, май 2004 г., стр. 79). Чрез Писанията можем да научим вярното учение направо от източника, което на свой ред ще ни помогне да станем съвършени или завършени, както казва Павел. Никога не е твърде късно сериозно да започнем да се угощаваме с учението, съдържащо се в Писанията. Всъщност и тази вечер би било добро време всички ние да започнем.

Сега е момент в живота ви, когато правите основополагащи и важни избори за всичко – училище, работа, кариера, мисия, приятели, срещи, брак, деца, финанси, обстоятелства на живот, вярност в служението в Църквата, и т.н. Дълго размишлявах и се молих за това какво бих могла да кажа, което би помогнало на всеки един от вас поотделно по време на тези важни, изпълнени с решения години. Имате нужда от индивидуално напътствие. Имате нужда от лично откровение, което да ви помогне при вашите собствени лични обстоятелства. Алма учи, че “проповядването на словото имаше... по-силно въздействие върху съзнанието на хората от меча или нещо друго... ето защо, Алма си помисли, че е нужно те да опитат добродетелта на словото Божие” (Алма 31:5). Знаем и свидетелствам, че когато “опитахме добродетелта на словото Божие”, при всеки един от нас ще дойдат утеха, напътствие и лично откровение.

По какъв начин изучаването на Писанията има това силно влияние върху нас? Писанията канят Духа. Именно Духът е Този, Който ни утешава и води. Духът е Този, Който ни учи и открива Господното намерение и воля за нас. Президент Спенсър У. Кимбъл казва:

“Откривам, че когато стана небрежен в общението си с Божеството и когато изглежда, че нито божествено ухо слуша, нито божествен глас говори, наистина съм се отдалечил. Ако се потопя в Писанията, разстоянието намалява и духовността се завръща” (*Teachings of Spencer W. Kimball*, изд. Едуард Л. Кимбъл, 1982 г., стр. 135).

Писанията ни благославят с утеха

В едно филмово изпълнение за Ч. С. Льюис героят му е направил много проникателно изказване относно молитвата, което, мисля, се отнася еднакво добре и за четене на Писанията. Той казва: “Моля се, защото не мога да си помогна сам. Моля се, защото съм безпомощен. Моля се, защото нуждата за това извира от мен през цялото време, докато ходя или спя. Това не променя Бог, а променя мен самия” (театрална постановка и филм, William Nicholson, *Shadowlands*, 1994 г.). Имам същото отношение към Писанията. Обръщам се към тях, защото “нуждата за това извира от мен през цялото време.” Знаем за дълбоката ми нужда Божиите слова да подхранват душата ми и да ме учат на всички неща, които следва да знам. Те ме променят.

Много от вас ще си спомнят и обичат вдъхновяващия разказ за Бетси и Кори тен Бум, холандски сестри, които били военнопленнички в нацистка Германия, и как те се обърнали към Библията в своята голяма нужда в Равенсбрюк, известния концентрационен лагер за жени. Кори ни разказва:

“Колкото до нас, от зори до изключване на осветлението, винаги когато не бяхме под строй за проверка на присъствието, нашата Библия беше в центъра на постоянно разширяваща се компания на взаимопомощ и надежда. Като бездомни деца, стгусени около силен огън, ние се събирахме около нея, като протягахме сърца към нейната топлина и светлина. Колкото по-тъмна ставаше нощта около нас, толкова по-ярко, по-истинно и по-красиво гореше словото Божие. “Кой ще ни отлъчи от Христовата любов? скръб ли, или утеснение, гонение или глад, голота, беда или нож?... Не, във всичко това ставаме повече от победители чрез Този, Който ни е възлюбил”.

Поглеждах наоколо, докато Бетси четеше, и гледах как светлината осветяваше едно лице след друго” (*The Hiding Place*, 1971 г., стр. 194–195).

Словата Божии поддържали и хранили тези жени. Те донесли топлина и светлина. Били по-ценни от злато и по-сладки от мед.

Писанията ни благославят с откровение

Понякога точните думи от Писанията убедително отговарят на нашите молитви. Четенето на Писанията също така отваря нашите умове и сърца към вдъхновени от Духа мисли. По-възможно е да получим такава помощ, ако се допитаме до Писанията, търсейки, искайки и питайки.

Джозеф Смит отново и отново получавал откровения, когато четял Писанията и задавал вдъхновени въпроси. Всички знаем, че имаме онова славно Първо видение в резултат на изучаване на Писанията от това 14-годишно момче и задаване на важен въпрос. Той искал да знае коя църква била истинна и се доверил на обещанието в Посланието на Яков, което казва, че Бог ще отговори на онзи, който искрено Го попита. Знаете ли също така, че раздел 76 бил открит, докато Джозеф размишлявал над написаното във Евангелието на Йоан за спасението на човека?

Видението за царствата на слава се отворило пред погледа му. Всъщност един учен, член на Църквата е изчислил, че:

“Над 50 процента от откровенията в Учение и Завети били получени в периода от време, когато се правел вдъхновения превод на Библията... В преводаческата дейност на Джозеф Смит имаме жив пример за това как се получават откровения; когато Пророкът се потапял в Писанията, се появявали теми, интересни неща и въпроси, което в много случаи довеждало до по-голяма светлина и разбиране за светиите от последните дни под формата на съвременни откровения” (Robert L. Millet, “Joseph Smith’s Translation of the Bible and the Doctrine and Covenants”, в Robert L. Millet и Kent P. Jackson, изд., *Studies in Scripture: Volume One, the Doctrine and Covenants*, 1984 г., 1:139).

Други пророци следвали същия модел. Раздел 138 на Учение и Завети бил открит на президент Джозеф Ф. Смит, докато той размишлявал над Писанията на Петър за света на духовете.

Всеки един от нас има право на лично откровение. Писанията могат да бъдат най-дълбокия извор за това. Професор в УБИ разказва следната история за жена, която била водена от Духа в нейното изучаване на Писанията. Професорът казва:

“Една жена била напътствана да научи как да чуе гласа на Духа, докато чете Писанията. Тя била научена да коленичи в молитва, да благодари на Небесния си Отец за Писанията, да поиска Духа да бъде с нея, докато чете и тогава да каже на Господ от какво имала нужда от Писанията през онзи ден – въпрос, на който й трябвал отговор, може би напътствие във взаимоотношенията си с някого или потвърждение на взето решение. После тя отваряла Писанията... и започвала да чете. Никога не трябвало да чете дълго... преди Духът да й даде отговор на това, което търсела. Чрез тези всекидневни сеанси на въпроси и отговори с помощта на Писанията и Духа нейната чувствителност към напътствията на Духа се увеличила и тя започнала да се влюбва в Писанията.

Разказвал съм нейното изживяване на други, които на свой ред опитаха същия експеримент; резултатите са удивителни. Всичко, от финансови проблеми до притеснения във взаимоотношения, са бивали разрешени. И в този процес тяхната

способност да чуят гласа на Светия Дух се е увеличила” (Wendy L. Watson, “Let Your Spirit Take the Lead”, в *The Power of His Redemption: Talks from the 2003 BYU Women’s Conference*, 2004 г., стр. 326).

Аз също се научих да обичам и да се осланям на Писанията в живота си. За мен те са по-ценни от злато. Не винаги отговорите идват лесно, но идват. Понякога идват под формата на мир и утеха, докато чакам да разбера волята на Господ или Неговата програма. Когато бях млада майка, президент Спенсър У. Кимбъл насърчи жените в Църквата “да станат вещи в Писанията (“The Role of Righteous Women”, *Ensign*, ноем. 1979 г., стр. 102). Ако времето позволяваше, можех да ви кажа за безбройните начини, по които следването на този призив ми помогна в майчинските задължения. Ако прегледате моите Писания, може да видите имената на децата ми, написани от страни на много пасажи, които чрез откровение знаех, че трябва да споделя с тях.

По същия начин словата Господни са ме благословили в моето служение в Църквата. Когато за първи път бях призована за президент на Младите жени, се допитах до Писанията, търсейки. Потърсих утеха и напътствие във връзка с чувствата ми на неспособност и това да бъде затрупана от отговорност, която прави моя ограничен потенциал да изглежда нищожен. Разказите от Писанията за пророци и ръководители, които са се чувствали неспособни в своите призвания, донесоха мир и ме научиха, че Господ помага на онези, които призовава.

Един такъв пророк, Енох, казва: “Защо е тъй, че съм намерил благоразположение в очите Ти? Аз съм само едно момче и всички люде ме мразят, защото съм бавен в говора. Защо да съм твой служител?”

И Господ каза на Енох: Иди и прави според както съм ти заповядал... Отвори устата си и тя ще бъде изпълнена, и Аз ще ти дам говор” (Моисей 6:31–32). Моисей също се почувствал неспособен и Господ обещал: “Аз ще бъда с устата ти, и ще те науча какво да говориш” (Изход 4:12). И Еремия получил тази благословия: “Да не се боиш... защото Аз съм с тебе, за да те избавя... (и) турих думите Си в устата ти” (Еремия 1:8–9).

Докато четях, бях особено утешена от обещанията, дадени на Спасителя. Почувствах, че Небесният Отец искаше от мен да оприлича тези благословии на мен

самата, когато съм в нужда. “Господ Иеова ми даде език на учените, за да зная как да помогна с дума на уморения” (Исаия 50:4). Този стих ме отведе до един друг, който съм приела за свое мото: “Защото аз ще ви дам уста и мъдрост, щото всичките ви противници ще бъдат безсилни да ви противостоят или противоречат” (Лука 21:15). Всеки ден за последните три години съм се молила за уста и за мъдрост. Това беше най-голямото ми желание (и точно в това се чувствах най-неспособна) – да зная за какво иска Господ да преподавам – да имам мъдрост, и тогава да мога да имам думите, с които да предам посланието – да имам уста. Чрез Писанията намерих лично откровение, което ме е водило и утешавало в това мое призвание. Думите на Господ “желани са повече от злато... и по-сладки от мед” в моя живот (Псалми 19:10).

Писанията ни благославят със свидетелство

Една от големите благословии, които имаме като членове на Църквата, е съвременното писание, което ни дава допълнително свидетелство, че Исус е Христос, и възстановява пълнотата на ученията на Неговото Евангелие. Всеки един от нашите пророци от последните дни ни е насърчавал да четем Книгата на Мормон и да живеем според нейните принципи с обещанието, че в живота ни ще дойдат големи благословии.

Мисля, че днес всички ние знаем, че през август президент Гордън Б. Хинкли покани всеки член на Църквата да прочете или препрочете Книгата на Мормон до края на тази празнична година. Защо, мислите, нашият пророк ни покани да направим това? Защо? Всеки от нас следва да се запита: Какво имам нужда да науча? По какъв начин е нужно да се усъвършенствам? В какво имам нужда от помощ? Ще намерим лични причини и нужди за това четене на Книгата на Мормон. Тогава президент Хинкли ни обеща, че “във вашия живот и дом ще дойде в по-голяма степен Духът Господен, засилена решимост да вървите в подчинение на Неговите заповеди и по-силно свидетелство за живата реалност на Сина Божий” (“Едно свидетелство живо и истинно”, *Лиакхона*, авг. 2005 г., стр. 6).

Господният Дух съпровожда Книгата на Мормон. Едни мои приятели, Уилфърд и Кетлийн Андерсън, които служиха като президенти на мисия

Гуадалахара, Мексико, буквално видяха духът на Книгата на Мормон в действие. Сестра Андерсън почувствала вдъхновение през последната година на тяхната мисия да учат техните трима сина вкъщи, а не в обществено училище. Но все пак тя имала нужда от помощ при обучението им по испански. Тя се помолила да намери подходящ учител. Била отведена до Ирма Енסיнас, която била учителка 20 години и току-що се била преместила в този нов град. Ирма Енסיнас идвала два пъти седмично да работи с момчетата.

Три седмици след началото на учебната година сестра Андерсън открила, че била наела жена, която би могла да се заинтересува да научи повече за нашата Църква. И така, тя ѝ казала за Джозеф Смит и Книгата на Мормон. После сестра Андерсън решила да направи от Книгата на Мормон програма по обучение на испански за нейните момчета. Всяко от тях четяло на глас на испански от Писанията при всеки урок. После учителката била помолена да им задава въпроси по прочетения материал, на което момчетата да отговорят на испански. Докато момчетата учили испански, Ирма Енסיнас научавала за Книгата на Мормон.

След Коледа Ирма Енסיнас дошла при сестра Андерсън и започнала да плаче. Тя имала потребност да ѝ каже какво се случвало. Казала, че всеки път, когато момчетата четели от Книгата на Мормон, виждала светлина около техните лица. Когато затваряли книгите си, светлината моментално изчезвала. Тя признала, че сестра ѝ, която живеела с нея, била получила екземпляр на Книгата на Мормон преди 11 години, но не я била чела. Това необикновено изживяване накарало и двете да потърсят прашната книга из етажерките. Те искали сами за себе си да открият каква е тази светлина, която се излъчва от книгата. Сигурна съм, че може да си представите останалата част на този разказ. Те започнали да четат Книгата на Мормон и поискали мисионерите да ги учат. Две седмици след първата им мисионерска беседа те били кръстени.

Моето свидетелство

Президент Хинкли обеща на всеки един от нас същата тази светлина, когато четем Книгата на Мормон. Прочетох отново Книгата на Мормон през миналите няколко седмици. Това отново разпали свидетелство, горящо в моето сърце, че Исус

Христос е Спасителят на света. Почти всеки стих свидетелства за Него. Президент Бойд К. Пакър казва: “От над 6 000 стиха в Книгата на Мормон повече от половината говорят директно за Него” (в доклад на конференцията, апр. 2005 г., стр. 8; или *Лиакхона*, май 2005 г. стр. 9)

Хората от Книгата на Мормон Го очаквали с надежда в Неговото Изкупление и гледали назад към еговия примерен живот и изкупваща смърт с надежда в Неговото Единение. Много преди Христос да се роди, Яков написал: “Вярваш ли в Светите писания?... защото те наистина свидетелстват за Христа. Ето, аз ти казвам, че никой от пророците не е писал, нито е пророкувал, без да е говорил за този Христос” (Яков 7:10–11). И след като Христос вече дошъл, Мормон пише: “И нещата, които са на тези плочи, ми харесват, поради пророчествата за пришествието на Христа; и моите бащи знаеха, че много от тях са изпълнени” (Словата на Мормон 1:4). Какъв широк и чудесен начин на виждане на нещата. Докато четях, разбирах, че поради тяхната вяра в Христос и Неговото Единение хората изтърпявали болка и страдание и преодолели грях и изкушения. Знаем, че Исус е живия Христос. Чувствала съм да пея песента на Неговата изкупваща любов (вж. Алма 5:26).

Също така в това препрочитане започнах да си давам сметка за важността на плочите – плочите от пиринч, 24-те златни плочи и летописа на нефитите на големите и малките плочи. Осъзнах, че те са били по-ценни от злато за Лехий и неговото потомство. Алма ни кани в своя дом – както аз исках да мога да го направя тази вечер, и ни позволява да слушаме неговите поучения към сина му Еламан. Той му казва защо всеки един от тези летописи е толкова важен. Поверява му голямата

отговорност не само да се грижи за плочите и да продължава да пише в тях, но и да преподава истините в тях. Той казва: “Защото както този пътеводител (лиакхоната) заведе бащите ни, които следваха неговото направление, в обетованата земя, така сигурно и словата на Христа, ако ние следваме тяхното направление, ще ни заведат отвъд тази долина на скърби в една по-добра земя на обет” (Алма 37:45).

Получила съм тези благословии, обещани от президент Хинкли – по-голяма степен от Духа, желание да се покайвам и да продължа с непоколебимо подчинение и свидетелство за живата реалност на Сина Божий. Моля се вие да използвате това време във вашата младост, за се угощавате с Писанията, да изградите един модел, който да следвате през целия си живот, да поканите личното откровение чрез Писанията и научаване на учението на Исус Христос.

“Обичам Господа; в Него се наслаждава душата ми” (John Tanner, “I Love the Lord”, Jackman Music Corp., 2000 г., стр. 2; вж. и 2 Нефи 4:15–16). Знаем, че Небесният Отец е жив и че Той ни обича достатъчно, за да ни говори чрез Своите Писания. Свидетелствам с Нефи: “душата ми се наслаждава на писанията” (2 Нефи 4:15). Те са укрепвали моето свидетелство, учили са ме на истини, водили са пътя ми, утешавали са мъката ми, така както знам, че ще направят за вас. “Чрез тях (съм била) предупреден(а): и в опазването им... (съм получила) голяма награда” (Псалми 19:11). (Те са) “желателни са повече от злато, повече от изобилие чисто злато: и по-сладки от мед и от капките на медена пита” (Псалми 19:10). В името на Исус Христос, амин.